

Évközi 20. vasárnap – 2014. augusztus 17.

A buzgó idős hölgy egy alkalommal panaszkodva fordult a plébánoshoz. „A lányom életmódja egyre jobban aggaszt, atyám! Ha így halad, akkor nem is jut be a Mennybe, és én nem találkozhatom vele odaát!” A plébános elmosolyodott és így válaszolt: „Tudja, kedves néni, a Mennysorszámban három dolgon fog majd nagyon csodálkozni. Az első az, hogy milyen sokan ott lesznek, akikről úgy gondolta, hogy esélyük se lesz az Isten Országába jutni. A második az, hogy milyen sokan nem lesznek ott, akikről pedig egyértelműen úgy gondolta, hogy ott a helyük.” „Na és a harmadik? Min fogok még csodálkozni?” – kérdezte a néni. „A legjobban azon fog csodálkozni, hogy maga is ott lesz!” – válaszolta a plébános.

A mai evangéliumban szinte érthetetlennek tűnik Jézus elutasító magatartása a kánaáni asszonnyal szemben. Mintha tudomást sem akarna venni ennek az asszonynak a könyörgéséről, szenvedéséről. Pedig valójában egy próbatételről van itt szó: próbatételről, ami nem csupán és nem elsősorban a pogány asszony hitének erejét hivatott megmérni, hanem sokkal inkább a korabeli zsidó embereket igyekszik szembesíteni az igazi hit mélységével, tulajdonságaival. A történet végkifejlete megmutatja, hogy Jézus valójában mit akart tenni az asszonnyal, illetve annak leányával. A gyógyítás nem egy nagy nehezen kierőszakolt, a korábbi döntést megváltoztató csodatétel Jézus részéről: Ő kezdettől fogva tudta, hogy ezt fogja tenni, mert ezt akarta tenni. Azonban meg akarja mutatni tanítványainak és a körülötte lévő többi zsidó embernek, hogy mit is jelent igazán a hit! Éppen ennek a lenézett pogány asszonnyal a hite által akarja szembesíteni őket saját hitük elégtelenségeivel. A korabeli zsidók többsége ugyanis teljes egészében abban a szemléletben élt, ami Jézus látszólagos magatartásából tükröződik: a pogányokat semmibe veszi az Isten. A választott nép gyermekei pusztán születésüknél, származásuknál fogva Isten figyelmének előterében vannak, rájuk gondot visel, az ő üdvösségükön munkálkodik. A nem zsidók semmiképpen nincsenek, nem lehetnek azon a szinten az Istennel való kapcsolatban, mint Izrael gyermekei. Nem véletlen, hogy a tanítványok számára teljesen természetes, egyértelmű Jézus közömbös magatartása a kánaáni asszonnyal szemben. Amikor az asszony nem tágít, akkor sem azt kéri Jézustól, hogy ugyan teljesítse már a kérését, essen meg rajta a szíve, hanem azt, hogy küldje el, zavarja el a közelükből. Jézus éppen ezzel az elzárkozó, kellő alázat nélküli istenhittel szemben akarja az asszony magatartásán keresztül felragyogtatni az igazi, a teljesebb hitet, aminek nagyon is fontos összetevője az alázat, a teljes ráhagyatkozás.

A kánaáni asszonyt nem töri meg a közömbösség, még a nyílt elutasítás sem. Továbbra is kiabál Jézus után, Dávid Fiának vallja Őt, s kitartóan kéri, hogy gyógyítsa meg a leányát. Nem ejti kétségbe a szégyen, amiben része van a zsidó tanítványok előtt. Még az sem rendíti meg a Jézus iránti bizalmát, hogy a Mester kiskutyához hasonlítja őt, a pogány nőt Isten zsidó gyermekeivel szemben. Valljuk meg őszintén, sokunknak ez már bőven elég lett volna ahhoz, hogy egyszer s mindenkorra hátat fordítsunk Jézusnak, az általa hirdetett zsidó Istennel együtt. Ez az asszony azonban továbbra is kitart, mélységes alázatról és bizalomról téve tanúságot ezzel. Ekkor Jézus már kinyilvánítja igazi arcát, irgalmas szeretetét: „Nagy a te hited! Legyen a hited szerint.” Az evangélium egy másik jelenetében a római századosról sem véletlenül mondja az Úr, hogy „ekkora hitet senkinél sem találtam Izraelben.” Ő is úgy nyilatkozik, hogy arra sem méltó, hogy Jézus a házába lépjen. Elegendő, ha egy szót szól, és meggyógyul a szolgálója.

Ezeknek a lenézett pogányoknak a hitében megnyilvánul az alázat, ami sok zsidónak a hitéből hiányzott, és sok mai ember hitéből is hiányzik. Az alázat nem Isten akaratát kívánja az emberi kívánságok szolgálatába állítani, hanem éppen fordítva: rábizza magát Isten

akarására. Elfogadja az Ő döntését: mikor, hogyan hallgatja meg kéréseinket, akarja-e azokat egyáltalán teljesíteni. És mindenekelőtt az alázatos ember maga kívánja felismerni Isten terveit az életében, és beáll azok szolgálatába.